

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

4 юли 1991 година*

„Свободно движение на работници - Равно третиране – Участие в управлението на органи, които са регламентирани от публичното право, и заемане на служба, която е регламентирана от публичното право”

По дело C-213/90

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, на основание член 177 от Cour de cassation of Luxembourg (Люксембург) в производството, висящо пред този съд между

Association de Soutien aux Travailleurs Immigrés (ASTI)

и

Chambre des employés privés

относно тълкуването на членове 7, 48, 117, 118, 118а и член 189, алинея втора от Договора за ЕИО, и членове 7 и 8 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ, L 257, стр. 2),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G. F. Mancini, председател на състав, в качеството на председател, г-н T. F. O’Higgins и г-н G. C. Rodríguez Iglesias, (председатели на състав), сър Gordon Slynn, г-н R. Joliet, г-н F. A. Schockweiler и г-н F. Grévisse, съдии,

генерален адвокат: г-н F. G. Jacobs

секретар: г-жа D. Louterman, главен администратор,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за ASTI, от адв. G. Thomas, от адвокатската колегия на Люксембург,
- за Chambre des employés privés, от адв. A. T. Ries, от адвокатската колегия на Люксембург,
- за люксембургското правителство, от г-н J. Zahlen, правителствен съветник в министерство на труда, в качеството на представител,
- за Комисията на Европейските общности, от г-н D. Gouloussis, правен съветник, в качеството на представител,

* Език на производството: френски.

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на люксембургското правителство, за което се явява адв. L. Schiltz, от адвокатската колегия на Люксембург, на ASTI, на Chambre des employés privés и на Комисията в съдебното заседание от 14 март 1991 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 8 май 1991 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 12 юли 1990 г., получено в Съда на 17 юли същата година, Cour de cassation (Касационен съд) на Люксембург поставя по силата на член 177 от Договора за ЕИО преюдициален въпрос относно тълкуването на членове 7, 48, 117, 118, 118а и член 189, алинея втора от Договора за ЕИО, и на членове 7 и 8 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2), изменен с Регламент (ЕИО) № 312/76 на Съвета от 9 февруари 1976 г. (ОВ 1976 г., L 39, стр. 2).

2. Този въпрос възниква в рамките на спор между Association de Soutien aux Travailleurs Immigrés (Асоциация за подпомагане на работниците имигранти, наричана по-нататък „ASTI”) и Chambre des employés privés.

3. Chambre des employés privés е създадена по силата на люксембургския закон от 4 април 1924 г. за създаване на професионални камари на изборна основа. Този закон създава също земеделски, занаятчийски, търговски и трудови камари. Законът от 12 февруари 1964 г. създава камарата на държавните и публични служители, което позволява включване на всички професионални дейности с изключение на свободните професии. Законът поставя на професионалните камари общата задача да защитават интересите на техните участници, иначе казано на техните членове.

4. Професионалните камари имат право да отправят до правителството предложения, които то трябва да разгледа и да предостави на Chambre des députés. От законотворческия орган се изисква да потърси мнението на професионалните камари относно всички закони, постановления и подзаконови актове, които касаят камарите.

5. Съгласно член 6 от Закона от 1924 г. само лица, които имат люксембургско гражданство, могат да избират членовете на камарите. По силата на член 3, с измененията от Закона от 3 юни 1926 г., за да могат да покрият своите разходи, камарите могат да налагат вноски на своите членове посредством удържки от работодателите от заплатите или възнагражденията. Преди да бъде направено подобно изменение на закона

е възможно вноската да се събира само от лицата, които имат право да гласуват.

6. С писмо, адресирано до *Chambre des employés privés* от 17 март 1987 г., ASTI уведомява първата, че в своето качество на работодател и със съгласието на трима негови чуждестранни служители, които са граждани на други държави-членки, е взела решение да не плаща вноските в тази камара, на основание, че не изглежда логично да прави вноски в организация от името на работници, които са изключени от нея.

7. *Chambre des employés privés* завежда дело пред *Tribunal de Paix* (Магистратски съд), Люксембург, който, с Решение от 13 октомври 1989 г., нарежда на ASTI да плати вноските, които то не е внесло. ASTI обжалва това решение пред *Cour de cassation* на Люксембург, който с Решение от 12 юли 1990 г., решава да спре производството, докато Съдът на Европейските общности се произнесе по следния въпрос:

„Трябва ли членове 7, 48, 117, 118, 118а и член 189, алинея втора от Договора за ЕИО и членове 7 и 8 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета, или която и да е от тези разпоредби, да се тълкуват в смисъл, че не допускат националното законодателство на държава-членка на Общността да налага плащането на вноската от чуждестранен работник, който е гражданин на държава-членка и който задължително е член на дадена професионална камара, като същевременно няма право да участва в избора на лицата, които влизат в състава на камарата, което право е запазено за гражданите на тази държава?“.

8. За по-широко изложение на фактите по спора, на хода на производството, както и на представените пред Съда писмени становища се прави препратка към доклада от съдебното заседание. Тези елементи от преписката се упоменават единствено в необходимата степен по преценка на Съда.

9. В светлината на основанията на решението за препращане и доводите, представени пред Съда по време на съдебното заседание, поставеният от националния съд въпрос трябва да се разбира като насочен да установи дали правото на Общността не допуска национално законодателство, което отказва на чуждестранните работници правото да гласуват за избор на членове на професионална камара, в която те задължително членуват и трябва да правят вноски, която отговаря за защитата на интересите на членуващите работници и която има консултативна функция в законотворческата област.

10. Преписката по делото показва, че членовете на *Chambre des employés privés* лица са работници. Следователно, съвместимостта с правото на Общността на указаната по-горе разлика в третирането на национални граждани и чужденци, трябва да бъде разгледана въз основа на разпоредбите относно свободата на движение на работници, а не на член 7 от Договора, тъй като последният има самостоятелно приложение само в случаи, уредени от правото на Общността, за които Договорът не

предвижда някакви особени правила за недискриминация (вж. на последно място Решение от 7 март 1991 г. по дело *Masgio*, C-10/90, *Recueil*, стр. I-1119).

11. В областта на свободното движение на работници основният принцип на недискриминация на основа на националност се установява в член 48, параграф 2 от Договора. Този принцип е преповторен в пето и шесто съображение от преамбюла на Регламент № 1612/68 и в няколко отделни разпоредби на този регламент, по-специално членове 7 и 8, които са посочени в поставения от националния съд въпрос.

12. Първо трябва да се разгледа последната разпоредба, която е по-специфична.

13. Съгласно член 8, параграф 1, алинея първа,

„Работник, който е гражданин на държава-членка и е нает на работа на територията на друга държава-членка, има право на равно третиране по отношение членуване в професионални съюзи и упражняване на свързаните с това права, включително правото да гласува; той може да бъде изключен от участие в управлението на органи на публичното право и от заемането на пост според публичното право. Освен това, той има право да бъде избран в представителните органи на работниците в предприятието”.

14. За разлика от Комисията и ASTI, люксембургското правителство оспорва приложимостта на тази разпоредба спрямо подобен на този по главното производство случай на основание, че въпросната професионална камара представлява институционализирана форма на представителство, уредена от закон, членуване в която е задължително, и следователно, се различава от свободните профсъюзни структури.

15. Трябва да се посочи, че обхватът на упоменатия член 8, параграф 1, който представлява особен израз на принципа на недискриминация в специфичната област на участието на работници в профсъюзни организации и дейности, не може да бъде ограничен от съображения, свързани с правната форма на въпросната организация.

16. Напротив, упражняването на указаните в тази разпоредба профсъюзни права се разпростира отвъд пределите на профсъюзните организации в тесния смисъл на понятието и обхваща, по-специално, участието на работниците в организации, които, при все че от законова гледна точка на представляват профсъюзни организации, изпълняват сходни функции по отношение на защитата и представителството на интересите на работниците.

17. Следва, че правото на участие в избори на организация, като *Chambre professionnelle des employés privés*, чиято основна задача е да защитава интересите на членуващите в нея работници, и чиито преобладаващи функции са характерни и за профсъюзните организации, трябва да се

приема като право, което съответства на членуването в профсъюз по смисъла на упоменатата по-горе разпоредба, без да е налице каквато и да е нужда да се взема становище по въпроса дали подобна професионална камара е профсъюзна организация.

18. В противовес на това люксембургското правителство твърди, че подобна професионална камара във всеки случай попада в обхвата на изключението, предвидено в член 8, параграф 1, тъй като тя е организация, уредена от публичното право и със своята консултативна функция е свързана с упражняването на правомощия, предоставени по силата на публичното право.

19. В тази връзка, трябва да се отбележи, че, както вече може да се види от Решение от 17 декември 1980 г. по дело Комисия/Белгия, точка 15 (149/79, Recueil, стр. 3881), изключването от „участие в управлението на органи, уредени от публичното право, и от заемане на служба, уредена от публичното право”, предвидено в член 8, параграф 1 от Регламент № 1612/68 съответства на изключението, предвидено в член 48, параграф 4 от Договора и просто позволява изключването на работници от други държави-членки от някои дейности, които налагат участието в упражняването на правомощия, предоставени по силата на публичното право.

20. Следователно, изключването на работници от другите държави-членки от правото да гласуват в изборите на професионалните камари не може да бъде оправдано, по силата на член 8, параграф 1, от правното естество на оспорваната по националното право камара, нито от факта, че някои от нейните функции могат да налагат участие в упражняването на правомощия, предоставени по силата на публичното право.

21. Следователно, отговорът на поставения въпрос трябва да бъде, че член 8, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство да отказва на чуждестранните работници правото да гласуват за избор на членове на професионална камара, в която те задължително членуват и трябва да правят вноски, която отговаря за защитата на интересите на членуващите работници и която има консултативна функция в законотворческата област.

По съдебните разноски

22. Разходите, направени от люксембургското правителство и от Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, поставен пред него от Cour de cassation на Люксембург с Решение от 12 юли 1990 г. реши:

Член 8, параграф 1 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национално законодателство да отказва на чуждестранните работници правото да гласуват за избор на членове на професионална камара, в която те задължително членуват и трябва да правят вноски, която отговаря за защитата на интересите на членуващите работници и която има консултативна функция в законотворческата област.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 юли 1991 година.

Подписи